

TAKÁCS NÁNDOR

Északi kitétség

A szoba, amit lehet börtönnek és menedéknek nevezni. A nyikorgó hajópadló lépteim alatt. Dühítő kényszerem, hogy elgondoljam, hányféleképpen tudnék elmesélni egy rólad szóló történetet. A közelben a hold, amit dohányzás közben nézni lehet, és biztosan látod te is, délies fekvésű szögedből. Nem gondolok rád, de ha mégis jönnél, nem találnál a parton, sarkkutató öltözékben. Behajóztam. Nyikorgó hajópadlómmal, tébolyult fantáziámmal, Északon.

A sarkkutató álma

Azt mondja, minden éjszaka egy nő lépteit hallja a jéghegyek felől. Átvonul fagyott ingeink alatt, lassít a kabinablakoknál, a tatnál ácsorog. A férfi tudja, hogy *mindig* világos van, mégis fél éjszaka kimenni, hátha a nő hajnalig ottmarad, s csak a szánhúzó ébredésekor söpri szét a jéghegyek felé apró nyomait.

Sarkköri éjszaka

A csönd, amit a sarkkutató annak nevezhet. Kutyái, akikkel csak a szél járására figyelnek, álmaik terhétől mentesen, mert a fehér éjszakában egyszínűek lettek gondolataik. A másnapi látogató, aki majd a hajó tatjánál megáll. Egy az olyan létezők közül, akik ilyen messzire szorultak. Akiknek karja légnemű, hangjuk hallhatatlan, és szikrázó hó borítja sötét hajukat. A találkozáskor hogyan boldogulnak? Ki adhat a másiknak menedéket, ha felismerték rokonságukat?

Nappal és éjszaka

Nappal madarak ültek mindenütt,
a székek karfáin, a padlón és ajtóink
fölött. Lépteink neszére éjjel kiröpültek,
és fáradt hangon énekelni kezdtek. Ébredésünk
első perceiben csitult el a szél, a madarak
elhallgattak, most bőrünkben alszanak.

A leghidegebb nap

Magas fákkal álmodom. Óvnom kell
épségüket, föszednem a hulló ágakat.
Hasonlóvá válok önmagamhoz, nálad
járnak gondolataim. Az ablaktáblához érni.
Felmelegíteni a vizet. Felidézni egyetlen
vonásodat, és emlékezni kívánságaimra,
ha holnap felébredek.

Lantos Sándor fotója